

Sygn. akt IX Ka 772/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Sędziowie: SSO Klaudiusz Senator

SSO Jan Klocek (spr.)

Protokolant: stażysta Karolina Furyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2015 roku

sprawy K. P.

urodzonego (...) w Z., syna Z. i E. z domu W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 18 lutego 2015 roku sygn. akt IX K 303/07

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 (sześćset) złotych, tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych, tytułem opłaty sądowej w postępowaniu odwoławczym.

IX Ka 772/15

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej Kielce Zachód w Kielcach oskarżył K. P. o to, że w dniu 6 sierpnia 2006 roku w K. nabył od A. H. za kwotę 6.500 złotych motocykl crossowy marki K. (...) uzyskany wskutek kradzieży na szkodę M. H., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 Kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział IX Karny wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 roku oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 291 § 1 Kk i za to na podstawie art. 291 § 1 Kk i art. 33 § 1, 2 i 3 Kk wymierzył mu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze stu stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dwudziestu złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 Kk i art. 70 § 1 pkt 1 Kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący trzy lata.

Na podstawie art. 63 § 1 Kk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku wobec oskarżonego K. P. kary grzywny zaliczył okres jego zatrzymania w sprawie w dniach od dnia 6 sierpnia

2006 roku do dnia 8 sierpnia 2006 roku i uznał karę grzywny za uiszczoną do wysokości sześciu stawek dziennych.

Na podstawie art. 626 § 1 Kpk i art. 627 Kpk zasądził od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kielcach) kwotę jeden tysiąc dwieście dwadzieścia dwa złote tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę pięćset osiemdziesiąt złotych tytułem opłat od orzeczonych kar.

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach Wydział IX Karny z dnia 18 lutego 2015 roku wniósł obrońca oskarżonego K. P. i na mocy art. 444 Kpk i art. 425 § 1 - 3 Kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego K. P..

Wyrokowi temu obrońca oskarżonego na mocy art. 438 pkt 3 i 4 Kpk zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść poprzez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego sprawy i ukształtowanie przekonania Sądu na podstawie wybranych, a nie wszystkich dowodów ocenionych dowolnie, a nie swobodnie, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia, jak również rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez przyjęcie przez Sąd odmiennie od rzeczywistości, że oskarżony był w pełni świadom tego, że nabywa motocykl pochodzący z kradzieży, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie potwierdza powyższego jednoznacznie, bowiem zarówno z zeznań świadków

jak i oskarżonego wynika, że transakcji tej dokonywał w pośpiechu z uwagi na znajomych którzy oczekiwali na niego, a z którymi przybył do K., jak i fakt, że motocykl ten chciał użytkować na terenie prywatnym w celach treningowych, stąd też nie potrzebował dokumentacji dotyczącej motocykla, którego nie miał zamiaru użytkować w ruchu drogowym, a tym samym nie czuł potrzeby i obowiązku jego rejestracji. Chciał jedynie na nim trenować w miejscach do tego przeznaczonych. Motocykl miał nadawać się do jazdy, cała reszta oskarżonego nie interesowała, a tym bardziej jego numery identyfikacyjne. Nadto jak Sąd ustalił oskarżony był zapewniany przez nabywcę o tym, że motocykl jest jego własnością. Oskarżony z uwagi na wynalezienie korzystnej oferty w gazecie nie miał zatem żadnych podstaw by z góry zakładać, że motocykl nie stanowi własności sprzedawcy i może wobec tego pochodzić z przestępstwa;

2. rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu kary sprzecznej z dyrektywami jej wymiaru, określonymi w art. 53 Kk i następcie mając na względzie realia danej sprawy; okoliczności sposób i czasookres popełnienia zarzucanego czynu; rodzaj i charakter naruszonego dobra; jego znikomy stopień; dotychczasową niekaralność oskarżonego /na czas jego przesłuchania w trakcie pierwszej rozprawy/; wyrażenie skruchy i przyznanie się do winy z jednoczesnym wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze - przy zastosowaniu art. 58 § 3 Kk.

Podnosząc te zarzuty obrońca oskarżonego K. P. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- przyjęcie wypadku mniejszej wagi § 2 art. 291 Kk i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze sto stawek dziennych po dwadzieścia złotych każda;

- bądź wymierzenie kary grzywny - przy zastosowaniu art. 58 § 3 Kk - wymierzenie sto stawek dziennych po dwadzieścia złotych każda, ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na całokształcie okoliczności ujawnionych w sprawie. Oznaczało to, że Sąd Rejonowy dokonał oceny wszystkich istotnych dowodów w sprawie, w tym wyjaśnień oskarżonego. Natomiast fakt, iż temu ostatniemu dowodowi odmówił wiarygodności nie oznacza, że Sąd weryfikował przeprowadzony materiał dowodowy wybiórczo.

W uzasadnieniu do rozstrzygnięcia bardzo dokładnie wykazano z jakich powodów wyjaśnienia K. P. nie trafiły do przekonania Sądu. Nie można zatem mówić, że rozpoznający sprawę Sąd pogwałcił określoną w art. 7 Kpk zasadę swobodnej oceny dowodów, analizując zebrane i przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody. Należy bowiem pamiętać, że przedmiotowa zasada nakazuje uwzględnienie wszystkich przeprowadzonych dowodów i wynikających z nich okoliczności (art. 92, 410 Kpk) oraz oparcie się przy ocenie dowodów na obiektywnych kryteriach jakimi są prawidłowe

rozumowanie, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Wymogom tym sprostał Sąd rozpoznający sprawę, a zatem nie można uznać, że doszło do naruszenia art. 7 Kpk i poprzez to do błędnych ustaleń faktycznych. Dlatego końcowe wnioski wynikające z analizy wyjaśnień oskarżonego nie mogły być inne od zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy.

Słusznie tenże Sąd uznał, że wyjaśnienia K. P. odnośnie okoliczności nabycia motocykla są całkowicie niedorzeczne i stają w ostrej sprzeczności względem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego przeciętnego uczestnika powszechnego obrotu gospodarczego. Powszechnie wiadomym jest, że tak jak przykładowo przeniesienie własności nieruchomości wymaga specjalnej formy (akt notarialny), tak przeniesienie własności pojazdu mechanicznego wymaga przekazania razem z rzeczą dokumentów związanych z pojazdem. Jest to sytuacja tak oczywista, że wykazywanie, iż oskarżony z przyczyn eksponowanych w czynnościach obrończych, nie był zainteresowany dochowaniem form przeniesienia własności, jest całkowicie bezzasadne i niecelowe dla polepszenia sytuacji procesowej K. P.. Eksponowany nadto przez obronę subiektywny cel w jakim oskarżony miał wykorzystywać pojazd w żadnej mierze nie zwalniał go od zachowania określonych wymogów.

W rzeczywistości, to jak ustalił to Sąd Rejonowy oskarżony wiedziony chęcią zakupu motocykla określonej klasy po zupełnie nieadekwatnej (niższej) cenie niż rynkowa zrealizował przestępstwo określone w art. 291 § 1 Kk. Właśnie z uwagi na tę cenę K. P. miał pełną świadomość pochodzenia pojazdu z nielegalnego źródła i w pełni świadomie zaniechał prostych i podstawowych czynności jakie są niezbędne przy zakupie pojazdu.

W świetle tego nie sposób również mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, bowiem w przedmiotowej sprawie nie wynikają różne wersje zdarzenia powodujące wątpliwości co do sprawstwa, których nie dało się usunąć. Należy bowiem pamiętać, że stan faktyczny sprawy jak chodzi o przebieg czynności związanych z zakupem motoru nie budzi żadnych wątpliwości. Jedną kwestią podlegającą szerszej weryfikacji była sprawa świadomości oskarżonego co do źródła pochodzenia pojazdu, która to kwestia została przez Sąd Rejonowy bardzo dokładnie wyjaśniona.

Nie przekonywał także zarzut rażącej niewspółmierności kary i powiązana z nim ocena prawna zdarzenia, bowiem i w tym zakresie Sąd I Instancji bardzo szczegółowo przytoczył okoliczności, które brał pod uwagę przy wymiarze rodzaju i rozmiaru orzeczonych kar, a także dokładnie określił zasadność kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu. Podzielając argumenty w tym zakresie należało pamiętać, że kwestia kary w znacznej mierze jest efektem sądowego uznania organu, który wyrabia sobie przeświadczenie o konieczności zastosowania określonej sankcji po bezpośrednim zetknięciu się z okolicznościami sprawy i osobą sprawcy. Trudno zatem by Sąd Odwoławczy dokonywał zmian orzeczenia w tym zakresie kiedy argumentacja Sądu I Instancji oparta została na podstawowych elementach przesądzających o rodzaju i rozmiarze kary, a same kary oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Skoro zatem stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za przestępstwo z art. 291 § 1 Kk jest stosunkowo niewielki to nie sposób mówić o rażącej niewspółmierności kary i to w sytuacji kiedy brak było jakichkolwiek podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynu.

Z powyższych względów, uznając w szczególności, że zarzuty zawarte w apelacji nie potwierdziły się, zaskarżone orzeczenie, na podstawie art. 437 § 1 Kpk jako trafne należało utrzymać w mocy.

Skoro wywiedziona na korzyść oskarżonego apelacja nie została uwzględniona, ale wywołała koszty to zgodnie z art. 636 § 1 Kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych DZ. U nr 49 póź. 223 z 1983 roku kosztami za postępowanie odwoławcze należało obciążyć oskarżonego K. P..

r

SSO K. Senator

SSO